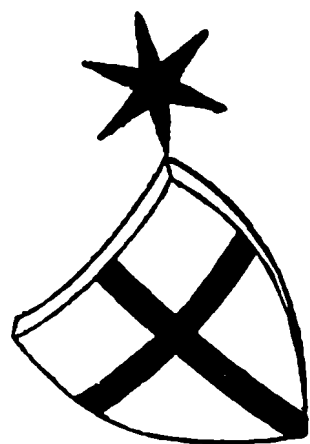
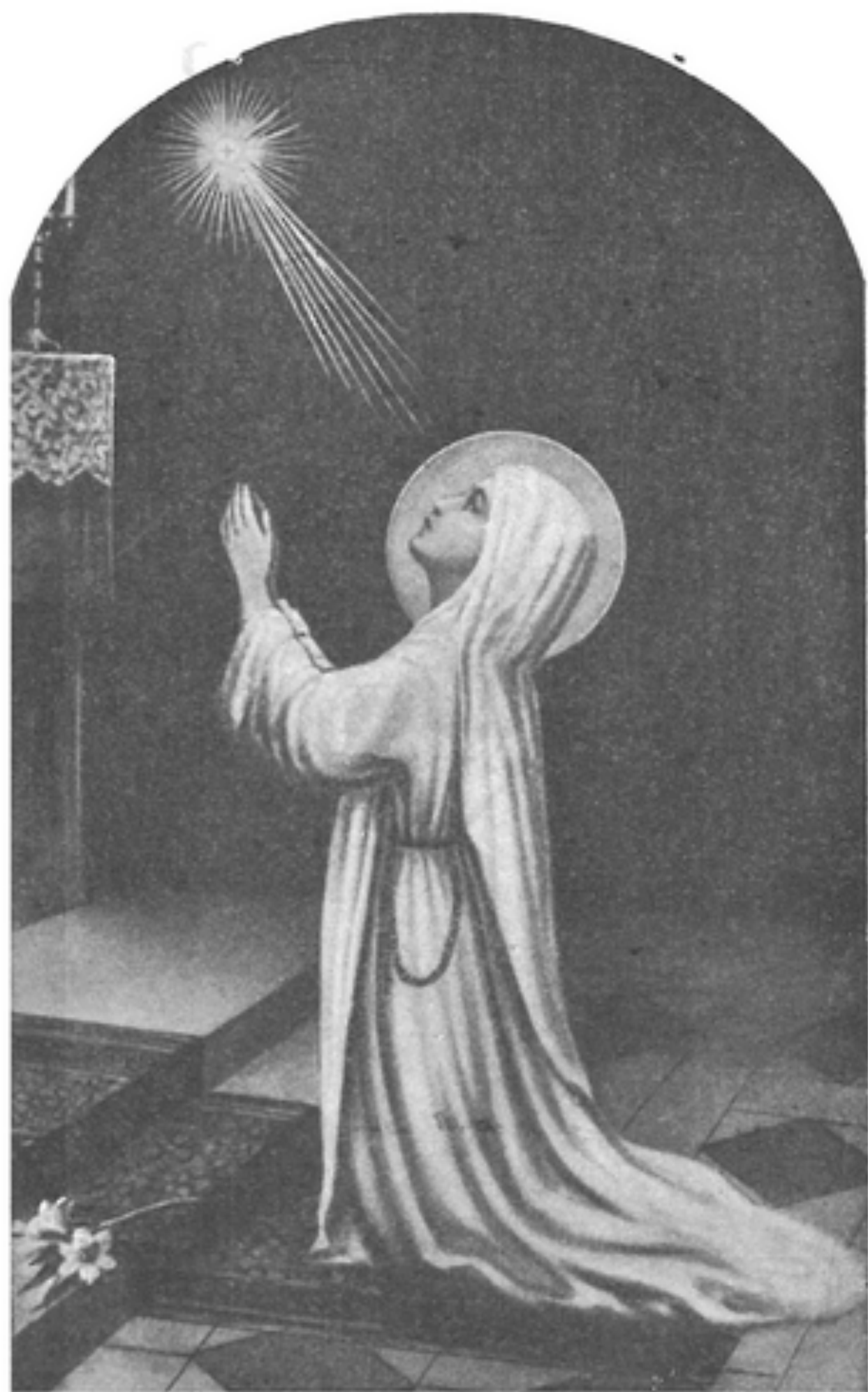

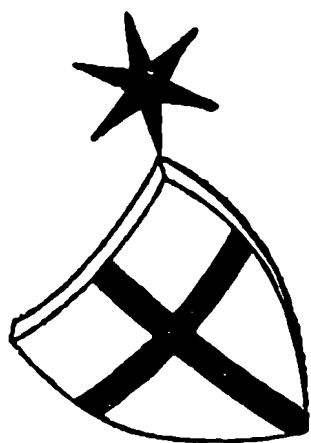
BRATRSTVO

BLAH. IMELDY

BRATRSTVO

BLAH. IMELDY

Blahoslavená Imelda

Roku 1322 v Bologni vypučel v rodině bohatého pána Federiga Lambertini spanilý kvítek, jenž na křtu dostal jméno Imelda. Tomuto andílku nelíbilo se však na této zemi. Až slova evangelia upoutala její pozornost, zvěděla o nebi a o Ježíši. Svatá zvědavost dětská nebyla však upokojena. Dítě pořád se tázalo, a stále víc chtělo zvědět o Spasiteli, který zůstal u nás ve Svátosti a dává se svým ve svatém přijímání. Počala docházeti do kláštera dominikánek, kde zkušená řeholnice ji poučovala o Ježíši. Ani rozkvétající slunná příroda jarní, ani veselá hra družek ji nedovedly zdržet. Ji vábil svátostný Spasitel, o němž neslyšela nikdy tak vyprávět, jako v klášteře.

Aby byla Spasiteli blíž, vyprosila si, aby mohla zůstat v klášteře, ač teprv osmiletá, neboť měla také naději, že v klášteře jí bude dovoleno jíti k sv. přijímání spíše než ve světě. Imelda vypadala roztomile jako ma-

lá řeholnice. Všichni se usmívali jejímu líbeznému zjevu, a nejvíce Imelda sama. A ve všem si počínala jako ta nejhorlivější a nej-svědomitější sestřička, aby se co nejdříve mohla přiblížiti k Pánu Ježíši v nejsvětější Svátosti oltářní, s nímž žila nyní v klášteře pod jednou střechou.

Imelda pomáhala v kuchyni, zametala chodby, ale nejraději pomáhala sestře sakristánce. Směla zametati stupně oltáře, směla bráti a čistiti plátna obětního stolu, směla leštiti konvičky a svícny, směla - a to činívala nejraději - krášlit oltář květinami. Spěchala jako na křídlech, když - s liliemi v náručí - šla z klášterní zahrady a nesla květiny do kostela. Lilie byly jejími nejmilejšími květinami, protože tak sladce a pronikavě voněly. Tak sladce pronikavými měly býti její modlitby. Byly jejími květinami - miláčky, proto, že rozvíjely na štíhlém vysokém stvolu nádherný, čistounký kalich, a přece zase jej hned tiše skláněly - znamení neviny a pokory. Taková chtěla být Imelda. Útlounké, štíhlé dítě s nevinným, čistým srdcem a se žhavou láskou k Ježíškovi nevědělo, že bylo již dávno takové.

Jen s cíděním konviček nikdy nemohla

býti hotova, neboť se jí nezdály nikdy dost lesklé. Na stupních oltáře měla stále co zametati, i když byl na nich snad jen pouhý stín. Teprv až stará kostelnice řekla: „Teď už je to dobré,“ přestala.

Totéž bývalo při modlitbě v kostele; tu se jí zdával čas příliš krátkým. Jak ráda by byla tyto okamžiky prodloužila. Zvonění, oznamující jí, aby skončila, vyloudilo jí občas tichý, tichounký povzdech... Avšak potlačila jej ihned, ovládla se a bystře poslechla znamení, jež volalo buď k práci, nebo k zotavení, nebo k odpočinku.

Poslala na rozloučenou vroucí pohled lásky k oltáři, a něco jako závist povstalo jí v nitru, když zahlédla krásnou, štíhlou lilii. Ta směla zůstat na oltáři, směla tam kvésti i odkvésti k oslavě jejího Spasitele. Jak ráda by byla měnila s lilií, aby mohla býti stále v blízkosti Ježíše a k jeho cti kvésti i odkvétati.

Rychle pohlédla k věčnému světlu, jež tam plálo a ve službě Ježíši se stravovalo. Byla by ráda Jemu sebe i všechny své síly obětovala. A při odchodu vzpomínala Imelda na ciborium, jež jí sakristánka kdysi úplně zblízka ukázala, a na zlatý kalich. „Ach, kéž by bylo mé srdce tak čistounké a

prázdné všeho pozemského, jako to ciborium, pak bych Jej mohla snad přijmouti, jej míti a nikdy již nepustiti. „Ó, kdo by mohl jej přijmouti! Kdo by mohl je míti!“ vzdychala Imelda. Ode dne, kdy se seznámila s přítomností Ježíše, nosila v srdci svatou, žhavou touhu po přijímání. Tato touha se s ní ráno probouzela a s touto touhou večer usínala.

Z této touhy plnila všechny své povinnosti s největší věrností a cvičila se ve všech ctnostech, neboť věděla: čím je duše světější, tím je hodnější Pána přijmouti. Ovšem, ani světice není úplně hodna . . . I k ní jde Ježíš jen z milosti. „Ach, Ježíši, přijď!“ Jen jednomu Imelda nerozuměla. - A to vyslovila jednou ve své dětsky otevřené otázce: „Řekněte mi, milé sestry, jak možno Ježíška ve svatém přijímání přijmouti a nezemřít štěstím?“

Některé sestry se usmívaly nad touto přemoudrou otázkou; neodpověděly však. - Jiné pravily: Spasitel, jenž obšťastňuje člověka ve svatém přijímání, může ho též patřičně posílit, aby takové štěstí snesl.

Imeldina přání a tužby po spojení s Ježíšem ve svatém přijímání byly žhavější a naléhavější. - Den co den byla přítomna mši

sv. a viděla kněze, jak přijímá Ježíše. Stěží se v tom okamžiku udržela, aby nevykřikla: „Dejte mně Ho také, dejte mně Ho!“ Ale nikdo jí Ho nedal.

Jak ráda by šla se sestrami k sv. přijímání. Ale musela zůstat na svém místě. Hluboce rozesmutnělá se slzami v očích obyčejně opouštěla chor. Představení znali její touhu, věděli o její horlivosti, ale báli se činit výjimku, neboť tehdy nebyl nikdo před čtrnáctým rokem připuštěn k sv. přijímání. A Imelda, jež tak dlouho a tak toužebně čekala, měla ještě čekat. To bylo to nejtěžší, co od ní mohli žádati.

Přiblížil se den Nanebevstoupení Páně roku 1333. Tehdy se stalo něco nevídaného. Mše svatá byla skončena. Sestry již odešly. Jen Imelda klečela dosud na svém místě. Dnes bylo její nitro zvlášť nápadně zvířeno. Snažila se velkou, silnou touhou v sobě potlačit hrdinným zřeknutím: „Pane, nejsem hodna.“ A pokračujíc: „Ale rci jediné slovo a uzdravena bude duše má,“ pozvedla oči ještě toužebněji k svatostánku. Tu spatřila, jak z něj vychází nějaký světelný paprsek. Paprsek přicházel k ní. - Po světelné stezce pohybovala se svatá Hostie, blíže, blíže, až k dítěti To rozpjalo v touze ná-

ruč, zvedlo hlavu a rozevřelo rty. - Svatá Hostie se však pojednou zastavila a utkvěla ve světelném jasu.

Ustrašená spustila Imelda ruce, sklonila hlavu a přivřela rty. Tak blízko Spasitel, tak bezprostředně blízko u ní, a přece k ní nepřišel. - Malý okamžik byla jako omráčena pocitem své ubohosti, hned nato však opět zvedla v důvěře hlavu a mile a zbožně na něj hleděla. Přišel-li již tak blizoučko jí k vůli, kdo mu zabrání, aby nepřišel ještě blíž, když zbývá mu už jen malý, malinký kousek - sotva na dosah ruky, a s důvěrou hleděla k Hostii. Sakristánka uviděla podivuhodný jas a s voláním odběhla. Sestry sem přiběhly, padly v údivu na kolena, klaněly se. Také starému klášternímu knězi to oznámily. Ten přišel s obvyklou opatrností, a když si byl oblékl posvátná roucha, vzal ve vzduchu tkvící svatou Hostii a podal ji dítěti, jež touhou, láskou a pokorou jižjiž umíralo . . .

Imelda měla Ježíše u sebe. - Světlo zmizelo. - Sestry odešly. -

Imelda klečela sama ponořena ve své ohromné štěstí.

Imelda klečela na svém místě. Na tom místě, kam k ní připlula svatá Hostie, na

tom místě, kde ji přijala z ruky knězovy, tam klečela.

Když již však hodiny mýjely a Imelda stále ještě nešla, poslala k ní převorka, aby toho již nechala a přišla.

Poselkyně našla Imeldu v hlubokém sklonění, jakoby v díkůčinění pohrouženu, klečící. Přiblížila se k ní nesměle a šeptala rozkaz představené. - Žádná odpověď. Promluvila hlasitěji. Nepomohlo nic. Ani slova, ani rozkaz, ani třesení nevyvolalo v postavě pohybu.

Dítě bylo mrtvé . . .

Bleskurychle spěchala sestra k představené: „Imelda je mrtva.“ Také ctihodná matka zbledla: „Ach, to dobré dítě!“

Hned však v ní vysvitl jasný úsměv. Opakovala si všechna vysvětlující slova zesnulé: „Jak může někdo Ježíše přijmouti a zůstat na živu!“ Imelda vysvětlování sester nerozuměla.

Vlny radosti, lásky a díků byly tak silné a jásot duše tak mohutný, že jí srdce samým štěstím a blahem puklo.

Tak vřelé a tak dlouho toužené štěstí bylo ve svém splnění příliš přemáhající. Její díkůčinění nebylo dokončeno na zemi, ale v nebi.

A rok co rok přicházejí nesčetné děti, zvláště po prvé přijímající, k svaté Imeldě jako své patronce, svému vzoru a své mocné přímluvkyni a prosí ji o milost dobré přípravy a hodného díkůčinění pro první i pro každé další svaté přijímání, o milost setrvání v dobrém a v náruči Ježíšově.

Bratrstvo bl. Imeldy

R. 1891 bylo v růžencové basilice v Prouille ve Francii zřízeno bratrstvo bl. Imeldy; roku 1893 bylo přivtěleno k řádu dominikánskému a roku 1896 papežem Lvem XIII. schváleno. Papež Pius X. pak navždy svěřil řízení bratrstva velmistru jmenovaného řádu, stejně jako bratrstva sv. růžence, nejsvětějších Jmen a sv. Tomáše Akv.

Účelem bratrstva je vyprositi dětem milost dobrého a účinného prvního svatého přijímání, jakož i milost setrvat v dobrém; rozmnožovati zvláště v dětských srdcích úctu a lásku k nejsvětější svátosti a připravovati je k dobrému a častému svatému přijímání. Může se tedy i dospělý státi členem tohoto bratrstva.

Výhody bratrstva. Poněvadž členové bratrstva se stávají údy řádu sv. Dominika, mají i jakousi účast za života i po smrti ve

všech milostech, modlitbách, dobrých skutcích a zásluhách celého řádu. - Členové těší se zvláštní ochraně svatých a světic řádu sv. Dominika, hlavně těch, kteří vynikli úctou k nejsvětější svátosti, jako sv. Tomáše Akv., sv. Hyacinta, sv. Jana z Kolína, sv. Kateřiny Sienské, sv. Růženy Linské, bl. Imeldy a jiných.

Členové bratrstva mohou získati tyto odpustky: *A) Plnomocné:* a) V den svého prvního sv. přijímání; b) ve výroční den prvního sv. přijímání; c) o svátku bl. Imeldy 13. května a 16. září; (za obvyklých podmínek, t. j. přijmout svaté svátosti, pomodlit se na úmysl svatého Otce alespoň Otčenáš); d) v hodině smrti, po dobré sv. zpovědi a sv. přijímání. Nemůže-li se umírající zpovídati, ani Tělo Páně přijmouti, postačí, vzývá-li ústy nebo aspoň srdcem nejsv. jméno Ježíš a odevzdá-li se dokonale do vůle Boží. (Reskript ze dne 10. září 1895.)

B) Neplnomocné: a) 10 let a 10 kvadragen v den zápisu do bratrstva; b) 7 let a 7 kvadragen, kdykoli získají nového člena bratrstvu; c) 100 dní za každý dobrý skutek, jež vykonali pro dobro bratrstva. (Pius X., 28. ledna 1911.)

Povinnosti členů jsou: Rozmnožovat úctu k nejsvětější svátosti ve svém srdci i ve svém okolí; proto:

1. nosí vždy při sobě medajlku bl. Imeldy, aby stále pamatovali na nejsv. Svátost a tím snáze se uvarovali hříchu.

2. Denně se modlí: duchovní přijímání (viz na konci), 3krát: Chválena a velebena budiž . . . , a podle možnosti každý den alespoň na chvilku navštíví v kostele Pána Ježíše. V kostele se chovají co nejuctivěji.

3. Alespoň jednou za měsíc přijmou Pána Ježíše do svého srdce ve svatém přijímání.

Členové rodiče mají dbát, aby své děti dobře připravovali na sv. přijímání dobrým příkladem, modlitbou a zbožnými řečmi. Mimo to ať dětem připomínají úctu k P. Ježíši v nejsv. Svátosti, často s nimi sami přistupují ke stolu Páně a nabádají je k častým návštěvám nejsv. Svátosti.

Radí se dále členům bratrstva:

1. Podle svých prostředků umožnit chudým nebo zanedbaným dětem přístup ke stolu Páně (na př. koupí oděvu, kancionálu a pod.).

2. Modlit se denně alespoň jeden desátek sv. růžence a obětovat jej na úmysly bratrstva. Kdo se již modlí denně celý růženec,

nechť obětuje jednou provždy první desátek na ten úmysl.

3. Obětovat častěji své modlitby a měsíční sv. přijímání na odčinění vlašných a svatokrádežných sv. přijímání.

Jména členů musí být zapsána v knize bratrstva. Vždy třetí neděli v měsíci bývá v dominikánském kostele krásná *adorační pobožnost dětí*, jíž se účastní zvláště členové bratrstva se svými odznaky: medajlka bl. Imeldy a Ježíška svátostného (chlapci na modré stuze na klopě kabátu, děvčata na delší stuze na krku).

Bratrstvo bl. Imeldy může býti zřízeno při každém kostele a veřejné kapli, jakož i v dobročinných ústavech. Kdo by chtěl někde toto bratrstvo zříditi, ať si vyžádá svolení a poučení u provinciála dominikánů.

Pro soudržnost členů a uvědomování si svého členství i povinností má pro ně bývat aspoň jednou měsíčně shromáždění ve formě dětské besídky (nejlépe v týdnu před třetí adorační nedělí).

Slavné přijímání dětí do bratrstva bl. Imeldy

Píseň: K nebesům se orla . . ., Boží cesta
str. 414.

Po promluvě shromáždí se děti před obrazem bl. Imeldy (nebo před hlavním oltářem), společně hlasitě odříkávají *Věřím v Boha . . .* hned potom:

Ježíši, v tebe věřím, Ježíši, v tebe doufám, Ježíši, tebe nade všechno miluji.

Kněz: Pán Ježíš má vás rád, svou smrtí na kříži a pak na křtu svatém vás vykoupil z moci ďáblovy.

Děti: Ježíši, tobě žiji. - Ježíši, tobě umírám. - Ježíši, tvůj jsem živ i mrtev. Amen.

Kněz: On očistil vaše duše a oděl krásou posvěcující milosti, učinil vás dětmi Božími.

Děti: Děkujeme tobě, Pane Ježíši, - božský Bratře náš.

Kněz: Poněvadž však ďábel chce vás dostat opět do své moci těžkým hříchem, proto Pán Ježíš, jenž vás chce přivést do nebe, zůstává mezi námi ve Svátosti oltářní pod

způsobami chleba, abyste k němu přicházely a jej milovaly.

Děti: Milujeme tebe, - Ježíši svátostný, - božský Příteli náš.

Kněz: On chce, abyste jej častěji přijímaly do svého srdce, neboť on vás chce očišťovat od poklesků a hříchů. On vás chce posilňovat v boji proti nepřátelům vaší spásy, On vás chce živit k životu věčnému.

Děti: Přijď ke mně, Pane Ježíši a posvěť mě. - Přijď ke mně, Pane Ježíši a posilni mě. - Přijď ke mně, Pane Ježíši a živ mě k životu věčnému.

Kněz: Děti, které mají Pána Ježíše opravdu rády a chtějí si uchovati čisté srdce, aby jej mohly dobře přijímat, sdružují se v bratrstvu bl. Imeldy, která touhou po sv. přijímání a láskou k Pánu Ježíši zemřela v náručí Ježíšově po prvním svatém přijímání. Povinnosti dětí, které se stanou členy toho bratrstva, jsou tyto (3 povinnosti, viz str. 15):

Chcete i vy vstoupiti do tohoto bratrstva bl. Imeldy, být hodnými dětmi Pána Ježíše a působit mu radost plněním těchto povinností?

Děti: Ano, chceme být dětmi - nejsvětější Svátosti.

Kněz: Chcete podle příkladu bl. Imeldy uchovati si vždy živou touhu po sv. přijímání a slibujete přistupovati ke stolu Páně jen se srdcem čistým a připraveným?

Děti: Rády chceme přijímat - do čistých srdcí Krista!

Kněz: Slibujete, že raději život položíte podle příkladu sv. Tarsicia, - který byl zabít proto, že nechtěl vydat Tělo Páně do rukou pohanům, - než byste si nechali těžkým hříchem vyrvat ze srdce Pána Ježíše?

Děti: Slibujeme, - že hříchem Ježíše nezradíme!

Kněz: Pak mocí, kterou mám od Církve a od našeho řádu přijímám vás za členy bratrstva bl. Imeldy a činím vás účastny všech milostí, výsad a odpustků, jimiž je toto bratrstvo od svatého Otce obdařeno. A budete-li též věrně konati své povinnosti, jak jste slíbily, pak jménem Ježíšovým vám zaručuji největší milost: Jeho lásku k vám a požehnání. - Vaše jména budou zapsána do členské knihy. Buďte tedy dítkami hodnými svého členství v tomto posvátném bratrstvu, aby vaše jména byla zapsána i u Boha v knize života.

Jako vnější odznak členství bratrstva vám dávám medajli bl. Imeldy. Tu noste

vždycky s sebou a v srdci Pána Ježíše. (Rozdá medajle).

Požehnej a opatruj vás všemohoucí a milosrdný Bůh Otec, Syn a Duch svatý. Amen.

(K soukromému platnému přijetí do bratrstva stačí úmysl přijmout a být přijat; jméno se zapíše do knihy bratrstva.)

Adorační pobožnost dětí

Kratší *promluva* k dětem, po ní *průvod* s nejsvětější Svátostí kostelem (zpívá se: Ježíši Králi, Boží cesta, str. 357, nebo Srdce vzhůru, str. 412). Po příchodu k hlavnímu oltáři je před vystavenou nejsv. Svátostí tato pobožnost. Děti sborově a jednotně pronášejí odpovědi.

I. Klanění.

Kněz: Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen. Chválena a velebena budiž bez ustání (třikrát)

Děti: nejsvětější Svátost oltářní.

Kněz: Pane Ježíši, Bože náš, jenž z lásky k nám přebýváš dnem i nocí v nejsvětější Svátosti oltářní, Ty miluješ děti jako nikdo jiný a zveš nás k sobě laskavým slovem: „Nechte dítky přijíti ke mně a nebraňte jim!“ Rád vidíš kolem sebe zástupy dětí. Proto jsme poslechli tvého pozvání a přišli

jsme dnes k Tobě, božský Příteli dítek. - Pevně věříme, že jsi v nejsvětější Svátosti oltářní přítomen jako Bůh a člověk a pokorně voláme:

Děti: Pozdravujeme Tebe - a klaníme se Tobě, - Ježíši svátostný, - božský Příteli náš.

Kněz: S Marií Pannou, naší nebeskou Matkou, se svatým Josefem, blahoslavenou Imeldou, se všemi našimi ochránci v nebi a se všemi vyvolenými na zemi:

Děti: Pozdravujeme Tebe . . .

Kněz: Za své rodiče, příbuzné a dobrodince, za své učitele a za nemocné, kteří Tebe nemohou zde navštívit:

Děti: Pozdravujeme Tebe . . .

Kněz: Za všechny hříšníky, kteří k Tobě nechtějí přijít, za všechny děti naší vlasti, za děti pohanské a za všechny děti, které tebe neznají:

Děti: Pozdravujeme Tebe . . .

II. Díkučinění.

Jedna (další) sloha písně.

Kněz: Pane Ježíši, Spasiteli náš, Ty největším dobrodincem dětí. Ubohé a nešťastné jsou děti všude, kde Ty jich nechrá-

niš. My, dítky křesťanské, děkujeme Tobě z hloubi srdce. - Sám jsi se stal slabým dítětem, v chlévě jsi se narodil, abys chudým dětem získal lásku a pomoc.

Děti: Děkujeme Tobě, - Ježíši svátostný, - božský Příteli náš!

Kněz: Svým životem dal jsi dětem příklad poslušnosti, pilnosti a pobožnosti.

Děti: Děkujeme Tobě, - Ježíši svátostný, - božský Příteli náš!

Kněz: Křtem svatým učinil jsi nás dítkami Božími a dědici království nebeského.

Děti: Děkujeme Tobě, - Ježíši svátostný, - božský Příteli náš!

Kněz: Dal jsi nám křesťanské rodiče, kteří nás vychovávají k nábožnosti a k ctnostnému životu.

Děti: Děkujeme Tobě, - Ježíši svátostný, - božský Příteli náš!

Kněz: V nejsvětější Svátosti jsi přítomen, abys nás potěšil a občerstvil. My stejně šťastné jako kdysi děti Nazareta můžeme sem denně k tobě přicházeti.

Děti: Děkujeme Tobě, - Ježíši svátostný, - božský Příteli náš!

Kněz: V každé mši svaté se znovu za nás obětuješ, jako jsi se obětoval na kříži, a my tě můžem spolu obětovat Otci za své hříchy.

Děti: Děkujeme Tobě, - Ježíši svátostný, -
božský Příteli náš!

Kněz: Dopřáváš nám nesmírného štěstí,
když laskavě zveš i nás, děti, abychom tě
často přijímaly, aby naše duše hladem po
tobě nezahynula.

Děti: Děkujeme Tobě, - Ježíši svátostný, -
božský Příteli náš! - Díky za velikou milost
našeho prvního sv. přijímání.

III. Odpros.

Jedna (další) sloha písně.

Kněz: Dobrý Pane Ježíši! Též my, děti,
urazily jsme Tě mnohokrát a zasluhujeme
trestu. Ale litujeme upřímně svých hříchů,
prosíme zkroušeně o tvé odpuštění a slibu-
jeme, že se polepšíme.

Za to, že jsme zanedbaly modlitby neb
jsme je vykonaly málo pobožně:

Děti: Odprošujeme Tebe, - Ježíši svátost-
ný, - a slibujeme polepšení.

Kněz: Za to, že jsme se neuctivě chovaly
před Tebou, že jsme zanedbaly mši svatou
a málo Tebe přijímaly:

Děti: Odprošujeme Tebe, - Ježíši svátost-
ný, - a slibujeme polepšení.

Kněz: Za to, že jsme rodiče a učitele, tvé

zástupce na zemi zarmoutily svou neposlušností a leností:

Děti: Odprošujeme Tebe, - Ježíši svátostný, - a slibujeme polepšení.

Kněz: Chceme se polepšiti, a slibujeme Tobě, Ježíši svátostný, že se budeme lépe a horlivěji modliti, hříchu se vyhýbati, abychom tě nezarmoutily.

Děti: Ano, to chceme - vždyť ty nás máš rád.

Kněz: Budeme podle příkladu bl. Imeldy Tebe často navštěvovati, budeme rády choditi na mši svatou a ke sv. přijímání.

Děti: Ano, to chceme - vždyť máme tě rádi.

Kněz: Slibujeme, že nebudeme vyslovovat bez uctivosti svatá jména.

Děti: Sláva jménu Ježíš! - Zdrávas, Panno Maria.

IV Prosby.

Jedna (další) sloha písně.

Kněz: Ježíši svátostný, všemohoucí, dobrotivý a milosrdný, Bože náš, s dětinnou důvěrou prosíme Tebe:

Abys svatou Církev svou řídití a zachovávatí ráčil,

Děti: Prosíme Tě, uslyš nás.

Kněz: Abys apoštolského náměstka (papeže) a veškerý stav duchovní ve svatém náboženství udržovati ráčil,

Děti: Prosíme Tě, uslyš nás.

Kněz: Abys všemu lidu křesťanskému pokoj a jednotu udíleti ráčil,

Děti: Prosíme Tě, uslyš nás.

Kněz: Abys všechny zbloudilé k jednotě Církve povolati a všechny nevěřící k světlu evangelia přivésti ráčil,

Děti: Prosíme Tě, uslyš nás.

Kněz: Abys všechny naše dobrodince věčnými statky odměniti ráčil,

Děti: Prosíme Tě, uslyš nás.

Kněz: Abys duše naše, bratří, příbuzných a dobrodinců našich od věčného zavržení uchrániti ráčil.

Děti: Prosíme Tě, uslyš nás.

Kněz: Abys úrodu zemskou dáti a zachovati ráčil (říká se jen někdy),

Děti: Prosíme Tě, uslyš nás.

Kněz: Abys všem věrným zemřelým odpočinutí věčné dáti ráčil,

Děti: Prosíme Tě, uslyš nás.

Kněz: Nejsvětější Srdce Ježíšovo -

Děti: Učiň srdce naše podle Srdce svého.

Kněz: Srdce Ježíšovo svátostné -

Děti: Přijď království Tvé - do našich
srdcí!

Kněz: Ó Ježíši, příteli dětí -

Děti: Žehnej dětem celého světa.

(Teď některé děti, členové bratrstva,
přednesou dvě nebo tři básně P. Ježíši v nej-
světější Svátosti.)

Na konec svátostné požehnání.

Denní modlitby křesťanského dítěte

Hned při vstávání:

Ať žije Ježíš! Ježíšku, mám tě rád!
Z lože vstávám, díky vzdávám
Otcí svému nebeskému
za stráž noční! Bože věčný,
račiž mě i toho dne
ochránit a hájiti.

Ranní modlitba: † 1. Otče náš. 2. Zdrávas
Maria. 3. Věřím v Boha. 4. Desatero. 5. *Do-
brý úmysl:* Cokoliv dnes budu mysliti a
mluviti, cokoli činiti a trpěti, obětuji, Bože,
ke cti a chvále tvé. Také chci dnes získati
všechny mně možné odpustky. Tobě chci já
sloužit bez ustání, ty mi k tomu dej své po-
žehnání. (Nebo kratší: Ježíši všecko z lásky
k tobě, s tebou a pro tebe!) 6. Anděle Boží.
7. Zdrávas Královno. †

Večerní modlitba: 1. Otče náš. 2. Zdrávas
Maria. 3. Věřím v Boha. 4. Desatero. 5.
Zpytování svědomí: (zamysli se chvílku: 1.

Modlil jsem se dnes ranní modlitbu? 2. Konal jsem své povinnosti svědomitě? 3. Co jsem udělal zlého - nespáchal jsem hřích? neztratil jsem posvěcující milost? 4. Která je moje hlavní chyba? přemáhal jsem ji? 5. Vykonal jsem nadto nějaký dobrý skutek?)

6. *Lítost*: Svatý Bože, hříšné trestáš činy, trestů tvých se hrozím za své viny. Dobré všechno dostávám z tvé ruky, podstoupil jsi za mne kříže muky. Nebe otevřels mi smrtí svou a já zlobou splácím lásku tvou. Hříchů je mi z hloubi srdce líto, polepším se, svatě slibuji to! 7. Anděle Boží. 8. Zdrávas Královno. - Požehnej a opatruj nás všemohoucí a milosrdný Bůh Otec, Syn a Duch svatý, Amen.

Každé dítě musí také umět zpaměti tyto *modlitby k hlavním částem mše svaté* a také se je při mši sv. modlívat:

K obětování:

Otče nebeský!
Přijmi od svých dětí svaté dary,
které ti tu s knězem přinášíme.
Také obětujeme ti sami sebe.
Tobě chceme sloužit bez ustání,
ty nám k tomu dej své požehnání.

K pozdvihování:

I. Pán můj a Bůh můj!

Pozdraveno budiž svaté tělo Ježíše

Krista,

které za mne na kříži obětováno bylo.

V nejhlubší pokoře klaním se tobě.

Ježíši, tobě žiji, Ježíši, tobě umírám.

Ježíši, tvůj jsem živ i mrtev, Amen.

II. Pán můj a Bůh můj!

Pozdravena budiž svatá krev Ježíše

Krista,

která za mne na kříži vylita byla.

V nejhlubší pokoře klaním se tobě.

Ježíši smiluj se nade mnou, Ježíši,

slituj se nade mnou. Ježíši, odpusť mi

hříchy mé. Amen.

Svatý Otče, skrze neposkvrněné srdce Mariino obětuji tobě Ježíše, nejmilejšího Syna tvého, a sám sebe obětuji v něm a s ním a skrze něj, na všechny jeho úmysly a jménem všech tvorů.

K přijímání:

Ejhle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa. Pane nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou, ale toliko rci-slovem a uzdra-

vena bude duše má (3x). Ježíši, v tebe věřím. Ježíši, v tebe doufám. Ježíši, tebe nade všechno miluji. Otvírám ti srdce své. Přijď ke mně, Pane, a posvěť mě. Přijď ke mně, Pane Ježíši, a posilni mě. Přijď ke mně, Pane Ježíši, a oživ mě k životu věčnému. Amen.

Duchovní přijímání, jež se má každý člen bratrstva bl. Imeldy každodenně modlit:

Pro menší děti:

Přijď, Ježíšku, přijdi ke mně,
hodné dítě učiň ze mne;
maličké já srdce mám,
nikdo je však nevyplní,
než ty, Ježíšku, sám.

Pro větší děti: Můj Ježíši, věřím, že jsi (zde) přítomen ve velebné svátosti. Miluji tě nade všechno. Lituji hříchů svých. Duše má touží po tobě. Poněvadž tě však nyní nemohu přijmouti svátostně, přijď aspoň milostí svou do mého srdce! Zůstaň vždycky se mnou a neopouštěj mne. Amen.

Když jdeš okolo kostela, nebo i doma, modli se obrácen tváří k nejbližšímu kostelu: Chválena a velebena budiž bez ustání nejsvětější svátost oltářní. (3x)

Nákladem Dominikánské edice Krystal, Olomouc 1940
Vytiskly Lidové závody tiskařské a nakladatelské, spol.
s ruč. obm. v Olomouci

NIHIL OBSTAT: P. dr. P. Škrabal O. P., censor.

IMPRIMI POTEST P. Mag. M. Habáň O. P.,
provincialis.

IMPRIMATUR: Dr. Udalricus Karlík, Vicarius ge-
neralis. Olomucii, die 22. XI. 1940. Nr. 16.659.

Do bratrstva blahoslavené Imeldy

byl(a) zapsán(a)

V

dne

19

Přijal